

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 373)

Jul (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 193)

அத்யாயம் – 31

அங்கம், உபாங்கம் மற்றும் வேறு மந்திரங்கள்

ஸ்ரீருவாச:-

1. ச்ருணு வத்ஸ ஸுரேசாந வித்யாயாஸ் தாரிகா க்ருதே
அங்கோபாங்காநி மந்த்ராணி நாநா மந்த்ர மயாநி மே

பொருள் – குழந்தாய்! தேவர்களின் தலைவனே! தாரிகா வித்யையில் உள்ள மந்த்ரங்களையும், அங்க உப-அங்க மந்த்ரங்களையும் இப்போது நான் கூறக் கேட்பாயாக.

2. கோபநம் பஞ்சபிந்தும் ச ஹி ஊர்ஜம் ஐராவணம் ததா
ஒளர்வம் ச பஞ்சகம் சைதே ப்ரத்யேகம் வ்யாபிநாந்விதம்
3. ப்ராண அலோபரிஸ்தம் து க்ருத்வைதத் பிண்டபஞ்சகம்
ஹ்ருதாதி நேத்ர பர்யந்தம் அங்க பீஜம் இதம் ஸ்மரேத்

பொருள் – ப்ராண (ஹ) மற்றும் அநல (ர) அக்ஷரங்கள் இரண்டும், “கோபநம் (அ), பஞ்சபிந்து (ஈ), ஊர்ஜம் (ஊ), ஐராவணம் (ஐ) மற்றும் ஒளர்வம் (ஒள)” ஆகிய ஐந்து எழுத்துக்களுடன் தனித்தனியாக சேர்க்கப்பட்டு, இறுதியில் அநுஸ்வரமும் இணைக்கப்படுகிறது; இவை பிண்டங்களை உருவாக்குகின்றன. இவையே ஐந்து அங்கங்களில் ஐந்து பீஜங்களாக (ஹ்ராம், ஹ்ரீம், ஹ்ரூம், ஹ்ரையும், ஹ்ரௌம்) கொள்ளப்படவேண்டும். இவை இதயம் தொடங்கி கண் முடிய உள்ளவை ஆகும்.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட ஐந்து பீஜங்கள்: ஓம் ஹ்ராம் ஹ்ருதயாய நம:, ஓம் ஹ்ரீம் சிரஸே நம:, ஓம் ஹ்ரூம் சிகாயை நம:, ஓம் ஹ்ரைம் கவசாய நம:, ஓம் ஹ்ரௌம் நேத்ராப்யாம் நம:.

4. ஹ்ருத் பீஜாத் பரதோ யோஜ்யம் ஜ்ஞாநாயேதி பதம் தத:

ஹ்ருதயாய நமச்சைவ மந்த்ர: அயம் தாரணப்ரத:

5-1. ப்ரணவாதி நம: அந்த: அயம் மந்த்ர ஏகாதச அக்ஷர:

பொருள் – இதயத்தின் பீஜமான “ஹ்ராம்” என்பதைத் தொடர்ந்து “ஜ்ஞாநாய ஹ்ருதயாய நம:” என்பதைச் சேர்க்கவேண்டும். இந்த மந்த்ரமானது தாரணை நிலையை உண்டாக்குகிறது. ப்ரணவம் தொடங்கி, “நம:” முடிய உள்ள இந்த மந்த்ரமானது பதினோரு அக்ஷரங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 60)

92. பர: பத்மாகாந்த: ப்ரணிபதநம் அஸ்மிந் ஹிததமம்
சுபஸ்தத் ஸங்கல்பச்சலகயதி ஸம்ஸார ஜலிதம்
ஜடித்யேவம் ப்ரஜ்ஞாம் உபஜநயதா கேநசித்ஸௌ
அவித்யா வேதாலீமதிபததி மந்த்ரேண புருஷ:

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனே உயர்ந்தவன் ஆவான். அவனிடம் செய்யப்படும் சரணாகதியே அனைத்திலும் உயர்ந்த நன்மை ஆகும். சுபமான அவனுடைய ஸங்கல்பமானது ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தை, உள்ளங்கை அளவு நீராக்கும். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த அறிவை அளிக்கவல்ல மந்த்ரத்தின் (அஷ்டாக்ஷரம்) பலம் மூலமாக, புருஷனானவன் அஜ்ஞானம் என்னும் வேதாளத்தின் பிடியில் சிக்காமல், விரைவாக மீள்வான்.

[விவேகன்] ப்ரியமானவளே! குறைந்த அறிவு கொண்டவர்களுக்கும் கூட மன ஆறுதல் அளிக்கவல்லவற்றை நான் கூறினேன். ஆனாலும்,

93. த்ருத நிகமகவச மூடா: கஷ்டம் ஸம்ப்ரதி குத்ருஷ்டய: கேசித்
சலயந்தி ஸௌகதாதீந் ஸ்யாலோபாலம்பதுல்யயா வாசா

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) தவறான பார்வை கொண்ட சிலர், வேதங்களைத் தங்கள் போர்வையாக அணிந்தபடி தம்மை மறைத்துக் கொண்டு, பௌத்தர் முதலானவர்களைக் கண்டிப்பது போன்று பாவனை செய்கிறார்கள்; அதாவது மருமகன் மைத்துனனை கண்டிப்பது போன்று போலியாக உள்ளனர்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 71)

155. காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரகாரணம் என்று சொல்லுகிற காபிலமதத்தை நிராகரிக்கக்காக அதை உத்ஷேபிக்கிறார் (காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்) என்று.

விளக்கம் - அடுத்து, “ப்ரக்ருதியே ஜகத்தின் சுதந்திரமான காரணப்பொருள்” என்று கூறும் கபில மதத்தைத் தள்ளுவதற்காக, முதலில் அதன் கருத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - காபிலரென்கிறது கபில மத நிஷ்ட்டரான ஸாங்க்யரை. ம்ருதாத்மகமான கடத்துக்கு ம்ருத த்ரவயமே காரணமாகிறாப்போலே ஸத்வ ரஜஸ் தமோமய ஸுக துக்க மோஹாத்மகமான ஜகத்துக்கும் குணத்ரயங்களினுடைய ஸாம்ய ரூபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதந்த்ரமான காரணம். ததிபாவேந பரிணமியா நிற்கும் பயஸ்ஸுக்கு அநந்யாபேஷைமாக ஆத்யபரிஸ்பந்தம் முதலான பரிணாம பரம்பரை ஸ்வத ஏவ கூடுகிறாப்போலேயும் மேகவிமுத்தமாய், ஏக ரஸமாயிருக்கிற ஜலத்துக்கு நாரிகேள தால சூத கபித்த நிம்ப திந்த்ரிண்யாதி விசித்ர ரஸ ரூபேண பரிணாம ப்ரவ்ருத்தி காணப்படுகிறாப் போலேயும், பரிணாம ஸ்வபாவமாய் ப்ரதிஸர்காவஸ்தையில் ஸத்ருச பரிணாமமுமாயிருந்த ப்ரதாநத்துக்கு அநந்யாதிஷ்ட்டிதமாகவே ஸர்காவஸ்தையில் குண வைஷ்மய நிமித்தமான விசித்ர பரிணாமம் கூடுமாகையாலே ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரமாய்க் கொண்டு ஜகத்காரணமாகிறதென்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது.

விளக்கம் - “காபிலர்” என்பது கபில மதத்தைப் பின்பற்றும் ஸாங்க்யர்கள் ஆவர். மண் ரூபமாக உள்ள பாணைக்கு மண்ணே காரணம் என்பது போன்று, ஸத்வம் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றால் இன்பதுன்பங்களையும் மயக்கத்தையும்

உள்ளடக்கிய ஜகத்திற்கு, மூன்று குணங்களுடைய சம வடிவமாக உள்ள ப்ரதானமே, சுதந்திரமான காரணம் ஆகும். தயிராக மாற்றம் அடைகின்ற பாலானது மற்ற எதனையும் எதிர்பாராமல், காலம் மாறுவதன் மூலம் ஏற்படுகின்ற, தனது முதல் நிலையிலேயே திரிந்து போதல் முதலான மாற்றங்களை அடைகிறது; மேகம் பொழிகின்ற ஒரே சுவை கொண்ட நீரானது தேங்காய், மாம்பழம், விளாம்பழம், வேப்பம்பழம், புளியம்பழம் போன்றவற்றுடைய விசித்ரமான சாறு என்பதான மாற்றம் அடைகிறது; இது போன்று மாற்றம் அடைதல் என்பதையே தனது இயல்பாகக்கொண்டதும், ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டியிலும் ஒரே போன்று மாற்றங்கள் கொண்டதும் ஆகிய ப்ரதானத்திற்கு, மற்றொன்றின் ஸம்பந்தம் இன்றி, ஸ்ருஷ்டி நேரத்தில், குணங்களில் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக, விசித்ரமான மாற்றங்கள் ஏற்படுகிறது. ஆகவே ப்ரக்ருதியே சுதந்திரமாக இருந்தபடி ஜகத் காரணமாக உள்ளது என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும்.

156. ப்ரதானம் அசேதனமாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டியாதபோது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார வ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார் (ப்ரதானம் அசேதனமாகையாலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட கருத்தை நிராகரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, விசித்ர ஜகதாகாரேண பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி ப்ரதானம் சைத்நயரஹிதமான வஸ்துவாகையாலும்; “ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி: சேஷாபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க காலே வ்யயாவ்யயெள” என்கிறபடியே ஈச்வரன் அதிஷ்டித்தபோதேயொழிய பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும்; தததிஷ்ட்டாநமொழிய பரிணமிக்குமாகில், ஸர்வகாலமும் ஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்லுமதொழிய ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடக்கையென்னுமது கூடாமையாலே காலபேதேந வருகிற ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார வ்யவஸ்தை கூடாமையாலும்; ப்ரதானம் காரணமென்கிறவதுவும் சேராதென்கை. (அதுவும்) என்று பூர்வோக்த பரமாணு காரணவாதத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது.

விளக்கம் – ப்ரதானமானது “விசித்ரமான ஜகத்ரூபமாக நாம் மாறுதல் அடைவோம்” என்று சிந்திக்கும் தகுதி இல்லாதபடியான அறிவற்ற வஸ்துவாக உள்ளதாலும்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-31) - ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி: சேஷாபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க காலே வ்யயாவ்யயெள - ஸ்ருஷ்டியின்போது அழிவு மற்றும் அதன் இல்லாமை ஆகிய தன்மைகளைக் கொண்டதான முறையே ப்ரக்ருதியையும் ஜீவாத்மாவையும் விஷ்ணு கலக்கினார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரன் அண்டி நின்று உதவாதபோது ப்ரக்ருதி எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் அடையாது என்பதாலும்; இவ்விதம் அவனுடைய செய்கையின்றி மாற்றம் அடையும் என்றால், அனைத்து காலங்களிலும் ஸ்ருஷ்டி நடந்தபடியே இருக்கும் அல்லாமல், எதுவும் அழியும் நிலை ஏற்படாது என்பதால், காலத்தின் மாற்றத்தால் ஏற்படக்கூடிய ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹார நிலைகள் உண்டாகாமல் போகும் என்பதாலும்; ப்ரதானமானது ஜகத்காரணம் என்பது பொருந்தாது. “அதுவும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத்தொகை மூலம், “பரமானுக்கள் ஜகத்காரணம்” என்று முன்னர் கூறப்பட்ட வாதம் தள்ளப்பட்டது.

157. சேதநனும் காரணமாக மாட்டான்.

அவதாரிகை - இப்படி அசேதநமான ப்ரதானத்தை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷத்தை நிராகரித்தவந்தரம் சேதநனை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளும் பாசுபதாதி மதத்தை நிராகரிக்கிறார் (சேதநனும் காரணமாக மாட்டான்) என்று.

விளக்கம் – இப்படியாக, அசேதநமாக உள்ள ப்ரக்ருதியை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளும் கருத்தை நிராகரித்த பின்னர், சேதநனை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளும் பாசுபத மதத்தை நிராகரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அசப்தத்தாலே, கீழ்ச்சொன்ன சேதநத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. ஆகம ஸித்த ஈச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், ஆநுமாநிகேச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், பாசுபத வைசேஷிகாதிகள் சொல்லுகிற ருத்ரன், சேதநரிலே அந்யதமனிறே. “ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவாதர்த்ததாகரே” இத்யாதி வாக்யங்களைக் கொண்டு சேதநரிலே அந்யதமனான ப்ரஹ்மாவையும் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுவாருமுண்டிறே. அவையெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியிறே (சேதநனும்) என்று, பொதுவிலே அருளிச்செய்தது. (காரணமாக மாட்டான்) என்றது காரணமாகக் க்ஷமன் அல்லன் என்றபடி.

விளக்கம் - “சேதநனும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத்தொகை மூலம், முன்பு கூறப்பட்ட சேதநன் குறித்த வாதத்தைச் சேர்க்கிறார். ஆகமத்தில் கூறப்பட்ட சிவன் ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் என்றும், அனுமானத்தால் கூறப்படும் ஈச்வரன் ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் என்றும் பசுபத மற்றும் வைசேஷிகர்கள் முறையே கூறுகிறார்கள். பசுபதி மதத்தில் கூறப்பட்ட ருத்ரன், சேதந வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் அல்லவோ? “ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவாதர்த்ததாகரே - ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஜீவர்கள் கூட்டத்தைத் தன் உள்ளே வைத்திருந்த ஹிரண்யகர்ப்பன்” என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம், சேதநர்களில் ஒருவனாகிய நான்முகனையும் ஜகத்காரணமாகச் சிலர் கூறுவர் அல்லவோ? இவை அனைத்தையும் தனது திருவுள்ளத்தில் நன்கு ஆராய்ந்து, “சேதநனும்” என்று பொதுவாக அருளிச்செய்தார். “காரணமாக மாட்டான்” என்பதன் மூலம் “காரணமாக இயலாதவன்” என்பதைக் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 338)

5-2-2 கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்

தொண்டர் எல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்
வண்டார் தண்ணந்துழாயான் மாதவன் பூதங்கள் மண் மேல்
பண்தான் பாடி நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவே

பொருள் - வண்டுகளால் பூர்ணமாக அழகைக் கொண்டதாக உள்ள துளசிமாலையை அணிந்தவனாக, அந்த அழகைப் பரிபூர்ணமாக அனுபவித்தபடி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளவர்கள், அத்தகைய இன்பங்களை முற்றிலுமாக அனுபவித்து, அந்த அனுபவம் காரணமாகப் பண்களைப் பாடி, மகிழ்ச்சியின் காரணமாக ஆடி, எங்கும் பரந்து நிற்பதை நான் நம்முடைய கண்களால் கண்டோம். ஒருமுறை கண்டு விடுதல் என்பது அல்லாமல் எப்போதும் காணும்படியான அனுபவம் அடைந்தோம். இத்தகைய மகிழ்வை அடைந்து, எப்போதும் தொழுதபடி நின்று நாம் ஆரவாரம் செய்வோம். பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்களே! எல்லாரும் என்னிடம் வாருங்கள்.

அவதாரிகை - இவ்வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியை அனுபவிக்கைக்கு அநுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோளென்கிறார்.

விளக்கம் - “இத்தகைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய கூட்டத்தையும் வளர்ச்சியையும்கண்டு அனுபவிக்க ஏற்றபடி உள்ள அனைவரும் வாருங்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (கண்டோம் இத்யாதி) காணப்பெற்றோம். ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே, பலகாலும் சொல்லுகிறார். (கண்ணுக்கினியன கண்டோம்) “கொடுவுலகங் காட்டேல்” என்று அபாகவதரைக் கண்ட இன்னாப்புத் தீர், பாகவத ஸமுதாயத்தைக் காணப் பெற்றோம். (தொண்டிரெல்லீரும் வாரீர்) பாகவத விஷயத்தில் சபலராய், “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேன்” என்றிருப்பாரடையத் திரளுங்கோள். “வாருங்கோள்” என்கிறது என்ன ப்ரயோஜநத்துக்கென்னில், (தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்) ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் தேடவேணுமோ? கைமேலே ப்ரயோஜநமன்றோ. வீபஸையாலே அதுதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறது. ஆர்த்தும் – ஆர்த்துக் கொள்வோம். ஸஹர்ஷ கோலாஹலம் பண்ணுவோம்.

விளக்கம் - (கண்டோம் இத்யாதி) – காணப்பெற்றோம். மகிழ்வின் மிகுதி காரணமாகப் பலமுறை உரைக்கிறார். (கண்ணுக்கு இனிய கண்டோம்) - திருவாய்மொழி (4-9-7) – கொடு உலகம் காட்டேல் - என்று பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களைக் கண்ட களைப்பு பலவும் நீங்கும்படியாக, பாகவதர்களுடைய கூட்டத்தைக் கண்டோம். (தொண்டிர் எல்லீரும் வாரீர்) - பாகவத விஷயத்தில் மிகுந்த ஆசை கொண்டவர்களாக, பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேன் - என்று உள்ளவர்கள் முற்றிலுமாகத் திரண்டு வருவீர்களாக. இவ்விதம், “வாருங்கள்” என்று அழைப்பது என்ன பயன் பெறுவதற்காக என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்) - பயனுக்கு ஒரு பயன் தேடவேண்டுமோ? கைமேல் பயன் உள்ளது அல்லவோ? “தொழுது தொழுது” என்ற அடுக்குத்தொடருக்கு, அந்தப் பயனே பயனாக உள்ளது என்று கருத்து. “ஆர்த்தும்” என்றால் “ஆரவாரம் கொள்வோம்” என்று பொருள். மகிழ்வுடன் சேர்ந்த ஆரவாரம் செய்வோம்.

வ்யாக்யானம் - (வண்டார் இத்யாதி) வண்டுகள் மாறாதபடியான செவ்வித்துழாய் மாலையையுடையனாய், ச்ரிய:பதியாகையாலே வந்த ஏற்றத்தையுடையனாய் யிருக்கிறவனுடைய ச்ரிய:பதித்வத்திலும் ஒப்பனையிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், “ஒண்டொடியான் திருமகனும் நீயுமே” (4.9.10) என்னும் தேசமொழிய, விருத்தமான பூமியிலே, பரப்ரேரிதராயன்றிக்கே தங்கள் ப்ரீதிக்குப் போக்கு விட்டு, பண் மிகும்படி நின்று தாங்களே பாடி, அது இருந்தவிடத்திலிருக்க

வொட்டாமையாலே ஆடி, பரந்து திரிகின்றன. கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டரெல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்.

விளக்கம் – (வண்டார் இத்யாதி) - வண்டுகள் விட்டு அகலாதபடியான அழகான துளசி மாலையை அணிந்தவனாக மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ளதால் வந்த ஏற்றம் கொண்டவனாக உள்ளவனுடைய “மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய தன்மை, ஒப்பனை” ஆகியவற்றில் தோற்றுப் போன ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே - என்பதான பரமபததை விட்டு, அதற்கு மாறுபட்ட தன்மை கொண்டதான பூமியில், வேறு எந்த ஒன்றாலும் தூண்டப்படாமல், தங்களுடைய மகிழ்ச்சிக்கு ஏற்ற இடமாக இருந்து, பண் மிகுந்தபடியாக நின்று, தாங்களே பாடி, இருந்த இடத்தில் நிற்க இயலாமல் ஆடி, எங்கும் பரந்து திரிந்தார்கள்.

5-2-3 திரியுங் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து பெரிய கித யுகம் பற்றிப் பேரின்ப வெள்ளம் பெருக கரியமுகில்வண்ணன் எம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண் மேல் இரியப் புகுந்து இசை பாடி எங்கும் இடம் கொண்டனவே

பொருள் – அனைத்து பொருள்களும் தங்களுடைய இயல்பை விட்டு மற்ற வஸ்துவாக மாறும்படியாக உள்ள கலியுகம் நீங்கும்விதமாகவும், மேன்மை கொண்டவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் வந்து புகுந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மம் மட்டுமே உள்ளதான க்ருதயுகத்தின் தன்மை வந்து புகும்படியாகவும், பகவத் அனுபவம் காரணமாக எப்போதும் நிறைந்துள்ள ஆனந்தம் பெரும்படியாகவும், காளமேகம் போன்ற வடிவம் கொண்ட அழகால் என்னைத் தோற்கும்படிச் செய்து அடிமை கொண்ட கடல்வண்ணன் அழகில் என்னைப் போன்றே தோற்று அடிமையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், இந்தப் பூமி முழுவதும் ஆரவாரம் ஏற்படும்படியாகப் புகுந்து, இசை பாடி, அனைத்து இடங்களையும் தங்களுக்கு உரியதாக எடுத்துக் கொண்டனர்.

அவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்து பரிமாறலாம்படி ஸம்ஸாரமடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேயாயிற்று என்கிறார்.

விளக்கம் – “நித்யஸூரிகளும் வந்து புகுந்து ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கலாம்படியாக ஸம்ஸாரம் முழுவதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே நிறைந்து நின்றனர்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திரியும் கலியுகம் நீங்கி) “பவிஷ்யதி அதரோத்தரம்” என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் மாறாடும்படியான கலிகாலமானது கழிந்தது. கத்வர ஸ்வபாவமான காலமென்றுமாம். (தேவர்கள் தாமும் புகுந்து) இவ்வருகில் ஆக்கரான இந்த்ராதிகளன்றிக்கே, அவர்கள் கந்தமும் பொறுக்கமாட்டாதே சர்த்தி பண்ணும் நித்யஸூரிகளுமகப்பட “இவ்விடம் ஸம்ஸாரம்” என்று பாராதே புகுந்து.

விளக்கம் - (திரியும் கலியுகம் நீங்கி) மஹாபாரதம் மோசஷதர்மம் – பவிஷ்யதி அதர உத்தரம் – அனைத்தும் கீழும் மேலுமாக மாறப்போகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொரு வஸ்துவும் அதன் இயல்பு மாறி நிற்பதாக உள்ள கலிகாலம் நீங்கியது. அல்லது, போவதும் வருவதுமாக உள்ள கலிகாலம் என்றும் கூறலாம். (தேவர்கள் தாமும் புகுந்து) - இந்த உலகில் படைக்கப்பட்ட இந்த்ரன் போன்றவர்கள் மட்டும் அல்லாமல், அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் என்பதைச் சிறிதும் பொறுக்க இயலாமல் வாந்தி எடுக்கும்படியாக உள்ள நித்யஸூரிகளும், “இந்த இடம் ஸம்ஸார லோகம்” என்று ஆராயாமல் வந்து புகுந்து.

வ்யாக்யானம் - (பெரிய கிதயுகம் பற்றி) கலிகாலாதிகளால் வ்யவஹிதமல்லாத ஒரு போகியான க்ருதயுகத்தையுடைத்தாய். அன்றிக்கே, ஆப்பான் “ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் க்ருத யுகத்தைக்காண் சொல்லுகிறது” என்பராம். (பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) “அந்தமில் பேரின்ப” வெள்ளம் இங்கேயுண்டாம்படி. (பெரிய கித யுகம் பற்றி பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) ஆதி க்ருத யுகத்தைப் பற்றி நடுவுள்ள காலதோஷங்கள் தெரியாதபடி பேரின்ப வெள்ளம் பெருகிற்று. “கிண்ணகம் இத்தைப் பற்றிப் பெருகிற்று” என்னக்கடவதிநே. (பற்றி) கலியைப் போகப் பற்றி, க்ருதயுகத்தை புகுரப் பற்றி என்றுமாம். (கரிய இத்யாதி) “மேக ச்யாமம்” என்கிற வடிவைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டாற்போலே எழுதிக் கொள்ளும் ச்ரமஹரமான வடிவிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் (மண் மேலிரியப் புகுந்து) பெரிய ஆரவாரத்தோடே ஸஞ்சரிக்கலாவது நித்யவிபூதியிலேயிநே. ஸம்ஸாரத்திலே ஆரவாரத்தோடே புகுந்து. (இசை பாடி) பகவதநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே பாடி. (எங்குமிடங் கொண்டனவே) எங்கும் தங்களுக்கு ஸ்தாநமாகக் கொண்டார்கள்.

பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளுக்கு இடமில்லாதபடி சிஷ்யர்களும் ப்ரசிஷ்யர்களுமாய் வ்யாபித்தார்கள். “ப்ராகாரம் வாநரீக்ருதம்” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு இடமில்லாதபடியாயிற்று.

விளக்கம் - (பெரிய கிதயுகம் பற்றி) - கலிகாலம் போன்றதான காலங்களால் மறைக்கப்படாத இன்பம் அளிப்பதாக உள்ள க்ருதயுகத்தைக் கொண்டவர்களாக. அல்லது, “தொடக்க ஸ்ருஷ்டியில் உள்ள க்ருத யுகம் இங்கு கூறப்பட்டது”, என்று ஸ்வாமி ஆப்பான் கூறுவார். (பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) - எல்லையில்லாத ஆனந்தம் இங்கே ஏற்படும்படியாக. (பெரிய கித யுகம் பற்றி பேரின்ப வெள்ளம் பெருக) - தொடக்கத்தில் உள்ள க்ருதயுகம் தொடக்கமாக, நடுவில் உள்ள கலிகாலத்தின் தோஷங்கள் ஏதும் வெளியே தோன்றாதபடி ஆனந்தப் பெருவெள்ளம் பெருகியது. ஆற்று வெள்ளம் போன்று பெருகியது. (பற்றி) - கலியைப் போகப் பற்றி; அதாவது கலியுகம் போகும்படியாகச் செய்து, க்ருதயுகம் புகும்படியாகச் செய்து. (கரிய இத்யாதி) - அயோத்யாகாண்டம் (83-8) - மேக ச்யாமம் - கார்கால மேகம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள வடிவழகைக் காண்பித்து என்னைத் தனக்காக எழுதி எடுத்துக் கொண்டது போன்று, களைப்பை நீக்கும்விதமாக வடிவழகு கொண்ட அவனுடைய அழகில் தோற்று நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். (மண் மேலிரியப் புகுந்து) - பெரிய ஆரவாரத்துடன் ஸஞ்சரிப்பது பரமபதத்தில் மட்டுமே ஆகும். ஆனாலும் கூட, ஸம்ஸார லோகத்தில் அவர்கள் பெருத்த ஆரவாரத்துடன் புகுந்து. (இசை பாடி) - பகவத் அனுபவத்தின் காரணமாகப் பிறந்த ப்ரீதியால் பாடி. (எங்குமிடங் கொண்டனவே) - அனைத்து இடத்தையும் தங்களுக்கு உரியதாகக் கொண்டனர். வேதங்களுக்கு விரோதமாகப் பொருள் கூறுபவர்களும், வேதங்களை ஏற்காதவர்களும் ஆகியவர்களுக்கு இடம் இல்லாதபடி, சிஷ்யர்களும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்களும் என்பதாக எங்கும் வ்யாபித்து நின்றனர். யுத்தகாண்டம் (41- 97) - ப்ராகாரம் வாநரீக்ருதம் - வானரர்களால் சூழப்பட்ட - என்பதற்கு ஏற்ப, விரோதிகளுக்கு இடம் இல்லாதபடி ஆனது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 53)

வ்யாக்யானம் - (க்ருதீ) கர்த்தும் உத்யுக்தவாந். இப்படி ஆச்ரயித்தால், அவருடைய கர்த்தவ்யாம்சமெல்லாம் தனக்கே அனுஷ்டேயம் என்று இருக்கும்; “ஆதி கர் மணிக்த:”. ஆச்ரிதர் தன்னை லபித்தால், இழந்தவர்கள் பெற்றாராயிருக்குமதன்றிக்கே தன் பேறாயிருக்கை. “அபிஷிச்ய ச”, “தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே”. (க்ருதஜ்ஞ:) இப்படி தான் அவர்களுக்கு எல்லா உபகாரங்களைப் பண்ணினாலும், அவர்கள் அடியில் பண்ணின அல்பானுகூல்யத்தைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும். அவர்கள் பண்ணும் அபகாரமும் அறியான். “அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ச:”. தான் பண்ணின உபகாரமும் அறியான். “ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி” என்றிருக்குமவன். அவர்கள் திறத்தில் தான் செய்யப் பெறாத குறையை நினைத்திருக்கும் என்றுமாம். “சிரஸா யாசத:”.

விளக்கம் - (க்ருதீ) - கார்யம் செய்பவன். இவ்விதம் எண்ணியபடி அவனைப் பற்றும்போது, அவர்களுடைய செயல்பாடு அனைத்தும் தனக்கேயாக எடுத்துக் கொள்வான். அடியார்கள் தன்னைப் பற்றினால், சிலவற்றை இழந்தவர்கள், இவன் மூலம் அதனைப் பெறும்போது, “அவர்கள் பெற்றனர்” என்று இல்லாமல், அவர்கள் பெற்றதைத் தனது பேறாகக் கொள்வான். பாலகாண்டம் (1-85) – அபிஷிச்ய ச – இலங்கையின் அரசனாக விபீஷணனை – என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-24) - தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே - உனது செயல் நடைபெறும் – என்றும் கூறுவது காண்க. (க்ருதஜ்ஞ:) - இவ்விதம் தான் அவர்களுக்கு அனைத்து உபகாரங்களையும் செய்தபோதிலும், அவர்கள் முன்பு தனக்குச் செய்த மிகவும் சிறிய நற்செயலைக்

கூடப் பெரிதாக எண்ணியபடி இருப்பான். அவர்கள் செய்யும் குற்றங்களையும் காணமாட்டான்; ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் - அவிஜ்ஞாதா - அடியார்களுடைய தோஷங்களைக் காண்பதில் ஞானம் அற்றவன் - என்பது காண்க. நன்மைகளைக் காண்பதில் ஞானம் மிகுந்தவன்; மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (47-22) - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி - வளர்ந்த கடன் போன்று எனது இதயத்தை விட்டு அகல்வதில்லை - என்னும்படி உள்ளான். அவர்கள் விஷயத்தில் நான் செய்யாதவற்றை ஒரு குறையாகவே எண்ணியபடி உள்ளான்; யுத்தகாண்டம் (124-19) - சிரஸா யாசத: - தலையால் யாசித்த பரதனுடைய சொல் என்னால் செய்யப்படவில்லை - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்